

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem v právní věci

žalobkyně: **nezl. K. L.**
zastoupena zákonnou zástupkyní L. L.
obě bytem X.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2019, č. j. MPSV-2019/1893-922,
sp. zn. SZ/MPSV-2018/83309-922,**

takto:

Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8. 1. 2019, č. j. MPSV-2019/1893-922, sp. zn. SZ/MPSV-2018/83309-922, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyni se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Olomouci (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2150/2018/KON, snížil žalobkyni příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) z 6 600 Kč na 3 300 Kč od dubna 2018, neboť žalobkyně je osobou do 18 let věku a dle zdravotního posudku okresní správy sociálního zabezpečení z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá 3 základní životní potřeby – stravování, péči o zdraví a osobní aktivity. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Na rozdíl od úřadu práce dospěl k závěru, že žalobkyně zvládá základní životní potřebu stravování a naopak nezvládá základní životní potřebu komunikace, na posouzení stupně závislosti však tato skutečnost vliv neměla.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu, která byla místně nepříslušným Krajským soudem v Ostravě – pobočkou v Olomouci postoupena zdejšímu soudu coby soudu místně příslušnému. Žalobkyně namítá, že posudková komise ani žalovaný se nevypořádali s námitkami vznesenými v odvolacím řízení, s výsledky sociálního šetření ani s obsahem žalobkyniných předložených lékařských nálezů.
3. Žalobkyně trpí syndromem ADHD s mentální insuficiencí a dalšími spojenými poruchami, nenavazuje sociální kontakt, není plně časově orientovaná, má chudý slovník, patlavou řeč, používá infantilní výrazy a její odpovědi na dotazy jsou velmi stručné, má také pomalejší tempo práce a myšlení. Započatý menstruační cyklus vyžaduje zvýšenou míru dopomoci při výkonu tělesné hygieny, kterou není na patřičné úrovni schopna sama zvládat. Z důvodu jejích omezení v oblasti adaptivních funkcí, sociální orientace, komunikace a osobních aktivit je nutná v těchto oblastech intenzivní dopomoc jiné osoby, v sebeobsluze dopomoc lehčí. Po resekci střev má dietní režim, který není schopna sama dodržovat a také trpí epileptickými záchvaty. Z těchto důvodů není schopna samostatně zvládat také základní životní potřeby v oblasti orientace, stravování a tělesné hygieny. To vyplývá i z provedeného sociálního šetření.
4. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevysvětluje, o jaké podklady opírá své závěry. Zdravotní posudek je nekonzistentní a neproказuje žádné zlepšení zdravotního stavu, které by odůvodňovalo snížení stupně závislosti. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

5. Žalovaný uvádí, že se v napadeném rozhodnutí se všemi námitkami vypořádal, ani žalobkyně nespecifikuje, které námitky měl pominout. Rovněž zhodnotil všechny lékařské nálezy a výsledky sociálního šetření. Pokud žalobkyně odkazuje na rozpor s výsledky sociálního šetření, z něj vyplývá, že žalobkyně má diagnostikovanou lehkou mentální retardaci, poruchu aktivity a pozornosti s poruchou řeči, poruchy chování, epilepsii a je po resekci střeva, což jí způsobuje obtíže. V přirozeném sociálním prostředí je však žalobkyně orientovaná, má stanovenou dietní stravování, napije se samostatně, nají se, nemá vyživovací sondu, jídlo i pití si přemísť a tělesnou hygienu zvládá sama s drobnou dopomocí. Žalobkyně navštěvuje školu, účastní se aktivit spolu s ostatními dětmi, má přiděleného asistenta a pohybuje se mimo sféru pečující osoby.

6. Změna stupně závislosti nemusí být nutně důsledkem zlepšení zdravotního stavu, ale může rovněž vycházet biopsychosociálního vývoje, adaptace a nácviku a utvrzení jednotlivých dovedností.
7. Posudková komise ve svém hodnocení vycházela z poznatků lékařských nálezů vtahujících se k funkčním postižením, které by mohly mít vliv na zvládání základních životních potřeb. Naproti tomu žalobkyně konkrétně neuvádí, které lékařské zprávy mají potvrzovat nezvládání dalších základních potřeb. Úplná nebo těžká porucha způsobující nezvládnutí namítaných potřeb u žalobkyně prokázána nebyla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Žaloba je důvodná.
10. Žalobkyně nejprve obecně namítá, že žalovaný a posudková komise jsou nekonzistentní, nevypořádali se s námitkami vznesenými v odvolacím řízení, s výsledky sociálního šetření, obsahem žalobkyní předložených lékařských nálezů, dále dle žalobkyně vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nevysvětlují, o jaké podklady opírají své závěry.
11. Jelikož však tato obecná tvrzení nejsou podepřena odkazy na konkrétní skutečnosti (např. v čem je komise nekonzistentní, s kterými námitkami se žalovaný nevypořádal, které lékařské zprávy nebo závěry sociálního šetření pominul atd.), nemohl se krajský soud těmito tvrzeními zevrubně zabývat.
12. Při přezkumu napadeného rozhodnutí se proto krajský soud zaměřil na námitky k těm základním životním potřebám, jejichž zvládání žalobkyně výslovně zpochybňuje, tj. orientace, stravování a tělesné hygieny, a to v rozsahu skutkových tvrzení obsažených v žalobě. Hodnotil především, zda zdravotní posudek poskytuje oporu pro závěry žalovaného, a splňuje předpoklady, které na něj klade právní úprava a judikatura.
13. Vadou zdravotního posudku pak není samo o sobě to, že neproказuje žádné zlepšení zdravotního stavu, které by odůvodňovalo snížení stupně závislosti oproti tomu, jak jej úřad práce posoudil v minulosti. Obecně je možné, jak uvádí i žalovaný, aby i bez zlepšení zdravotního stavu osoba učinila určitý postup v soběstačnosti, např. učením či upevňováním návyků, a to zejména pokud jde o osobu mladší 18 let věku.
14. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách *pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu*. Podle odst. 6 téhož ustanovení *bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis*. Tímto předpisem je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Podle § 1 odst. 1 této vyhlášky *schopnost osoby zvládat základní životní potřeby se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce*. Podrobná kritéria pro posuzování schopnosti zvládat základní životní

potřeby tedy obsahuje příloha č. 1 prováděcí vyhlášky. *Pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat (§ 2a prováděcí vyhlášky).*

15. Ustanovení § 1 odst. 4 vyhlášky ovšem současně dodává, že *za neschopnost zvládnutí základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnutí základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.*
16. Stupeň závislosti osoby obligatorně posuzuje posudkový lékař, resp. v odvolacím řízení posudková komise žalovaného. Posudek ve věci příspěvku na péči musí být úplný, jednoznačný a přesvědčivý. Posudkový lékař se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a vyjádřit se k její schopnosti zvládat aktivity vyjmenované u jednotlivých životních potřeb v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky a své úvahy opřít o dostatečně zjištěný skutkový stav. Posudek je rozhodujícím důkazem v řízení o přiznání příspěvku na péči, pokud nevzbuzuje pochyby o své celistvosti a přesvědčivosti a neexistují jiné důkazy, které jeho správnost zpochybňují (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 3 Ads 77/2013 - 22, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 Ads 35/2015 - 44, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015 - 27, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 4 Ads 100/2016 - 25). Posudkový závěr musí být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý a srozumitelný i pro správní soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti. Soud ověřuje, zda posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je úplný a přesvědčivý ve výše uvedeném smyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 Ads 136/2017 - 35).
17. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky *při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby.* Schopnost zvládat základní životní potřeby se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a rovněž s ohledem na věk osoby.
18. Podle § 10 zákona o sociálních službách platí, že u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.
19. Jak vyplývá z posudkového hodnocení a zdravotní dokumentace, žalobkyni bylo v době vydání zdravotního posudku 12 let a hlavní příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je porucha intelektu (spodní pásmo lehké mentální retardace), poruchy

aktivity a pozornosti, vývojová dysfázie a epilepsie. Pokud jde o dopad nepříznivého zdravotního stavu na zvládání jednotlivých sporných základních životních potřeb, uvádí krajský soud následující.

20. Zvládání jednotlivých dílčích aktivit naplňujících základní životní potřeby, není vždy z hlediska dosažení přijatelného standardu podmíněno standardní úrovní mentálních schopností, resp. občasné dílčí obtíže ještě nemohou vést k závěru o úplné či těžké poruše funkčních schopností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Ads 226/2016 - 58).
21. Za schopnost zvládat základní životní potřebu orientace se považuje stav, kdy osoba je schopna *poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat*. Schopností orientace je třeba rozumět orientaci v situacích pomocí smyslů – zraku a sluchu – s dostatečnou duševní kompetencí reakce na nastalé situace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Ads 69/2014 - 50). Při vyhodnocování potřeby orientace je nutné hodnotit mj. schopnost orientovat se v přirozeném sociálním prostředí a schopnost orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Je na místě také zhodnotit, zda posuzovaná osoba potřebu zvládá v přijatelném standardu oproti svým vrstevníkům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018 - 34).
22. Posudkový lékař OSSZ dospěl k závěru, že žalobkyně je pohybově neomezena a orientace v základu uchována, doma se orientuje a do školy ji vodila matka. Dle zprávy o sociálním šetření ze dne 17. 1. 2018 je žalobkyně orientovaná svou osobou a místem, časem částečně, denní dobu pozná jen někdy, hodiny jen s čísly a částečně. Rodiče a spolužáky pozná, s cizími lidmi se stýká jen v doprovodu rodičů. V přirozeném prostředí se orientuje, ven chodí v doprovodu matky. Posudková komise žalovaného vycházela z dokumentace praktického lékaře z 8. 2. 2018, podle níž je žalobkyně plně orientovaná, sama však nenavazuje sociální kontakt, ze zdravotního stavu vyplývá omezení v sociální orientaci. Z doloženého psychologického vyšetření ze dne 10. 1. 2018 vyplývá, že do školy dojde žalobkyně sama, ve škole má asistentku, na sociální kontakt přistupuje, sama nenavazuje, s časovou orientací potřebuje drobnou pomoc. V červnu 2018 byla žalobkyně hospitalizována pro epiparoxysmus, po dobu hospitalizace reagovala přiměřeně, orientovaná časem i místem. Dle posudkové komise nebyla prokázána závažnější porucha, žalobkyně je plně orientovaná, s časovou orientací potřebuje drobnou pomoc.
23. Závěry posudkové komise jsou dle krajského soudu v tomto ohledu konzistentní a v souladu se shora uvedenými lékařskými zprávami. Podle nich nepříznivý zdravotní stav žalobkyně nedosahuje úrovně, při níž by nebyla schopna zvládat uvedenou základní životní potřebu v přijatelném standardu úměrně věku v přirozeném sociálním prostředí. Žalovaný přitom zohlednil i nutnou drobnou výpomoc v orientaci časem, kterou zmiňují některé podklady, ta však nedosahuje intenzity, při níž by byla potřeba každodenní pomoci jiné osoby nad rámec péče, která vyplývá z věku. Na tento závěr nemá vliv ani žalobkyní zmiňované pomalejší tempo práce a myšlení a další okolnosti, které se vztahují spíše k základní potřebě komunikace, kterou žalovaný vyhodnotil jako nezvládanou (chudý slovník, patlavá řeč, infantilní výrazy, stručné odpovědi na dotazy). Krajský soud dodává, že odvolací námitky žalobkyně mohl žalovaný vypořádat jistě důkladněji, nicméně namítané skutečnosti (že žalobkyně neumí hodiny, nezná hodnotu peněz a má problém s orientací v neznámém prostředí) úvahy žalovaného a posudkové komise nevyvracejí.

24. Za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování se považuje stav, kdy osoba je schopna *vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.*
25. Posudkový lékař OSSZ dospěl k závěru, že žalobkyně se sama nají lžící, přísnou dietu po operaci zajišťuje matka, po hospitalizaci byla žalobkyně krmena v noci sondou. Dle zprávy o sociálním šetření žalobkyně nezvládá zcela výběr hotového nápoje a potravin, nic si sama nevezme, nepozná co je vhodné a co ne, vše chystá i servíruje matka, která také denně vaří vhodnou dietní stravu. Žalobkyně se lžící nají sama, pít si nalije do hrnku, nápoj i stravu přemístit dokáže. Úřad práce tuto potřebu uznal jako nezvládanou. Posudková komise žalovaného tento závěr přehodnotila, neboť uvedla, že žalobkyně má dietní režim, nemá sondu, váhově se zlepšuje a nemá omezení hybnosti končetin. Dopomoc při výběru stravy posudková komise nevyhodnotila jako mimořádnou péči. Ze zmiňované zdravotnické dokumentace se potřeby stravování dotýká výpis praktického lékaře z 8. 2. 2018, podle něhož je u žalobkyně nutná neustálá kontrola příjmu potravy, hmotnosti a dietního omezení.
26. Dle krajského soudu není zpochybněno, že žalobkyně je schopna se samostatně najíst a napít, nalít nápoj, rozdělit stravu a nápoj i stravu přemístit na místo konzumace. Žalobkyni je ovšem třeba přisvědčit, že žalovaný se dostatečně nevypořádal se skutečností, kterou tvrdí žalobkyně i v žalobě, totiž že má dietní režim, který není schopna sama dodržovat, resp. není schopna si vybrat hotové jídlo či nápoj ke konzumaci. Žalobkyně musí dodržovat v důsledku onemocnění střev dietní omezení. Dle výsledků sociálního šetření si však žalobkyně stravu a pití sama nevezme a nepozná co je vhodné a co ne. Také dle výpisu praktického lékaře je u žalobkyně nutná neustálá kontrola příjmu potravy a dietního omezení. Jiné zdravotnické podklady se k této otázce nevyjadřují. Posudkový lékař OSSZ uznal žalobkyni tuto základní potřebu jako nezvládanou. Za této situace proto bylo na místě (i s ohledem na to, že žalobkyně z povahy věci ani nemohla v odvolání k této potřebě ničeho uvést, neboť úřad práce uznal potřebu jako nezvládanou), aby žalovaný, resp. posudková komise své závěry o to přesvědčivěji odůvodnila. Strohé konstatování, že dopomoc při výběru stravy posudková komise nevyhodnotila jako mimořádnou péči, nelze považovat za dostačující.
27. Jelikož dostupná zdravotnická dokumentace a výsledky sociálního šetření vyvolávají pochybnosti o tom, zda žalobkyně tuto životní potřebu zvládá, bylo by vhodné, aby ji posudková komise osobně vyšetřila a posoudila její zdravotní stav (úvahu posudkového lékaře nemůže lékař s jinou specializací nahradit – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 23/2018 - 37).
28. Co se týče základní životní potřeby tělesná hygiena, za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna *použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.*
29. Posudkový lékař OSSZ dospěl k závěru, že žalobkyně je schopna hygienu zvládat. Dle zprávy o sociálním šetření ze dne 17. 1. 2018 žalobkyně umí používat hygienická zařízení, je schopna si umýt ruce a obličej, při koupání neumí nastavit teplou vodu. Matka pomáhá s mytím, osušováním a česáním. Ústní hygienu zvládne žalobkyně sama, musí se jí připomínat. Posudková komise žalovaného vycházela z dokumentace praktického lékaře

z 8. 2. 2018, podle níž žalobkyně vyžaduje dohled v sebeobsluze. Dle posudkové komise zdravotní stav dovoluje zvládání hygienických návyků, běžnou malou hygienu sama zvládá, matka pomáhá s napuštěním vany.

30. Krajský soud má za to, že závěry lékařského posouzení jsou ve vztahu k této potřebě přesvědčivé. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně malou hygienu zvládá sama, přičemž nezpochybnil, u některých složitějších činností potřebuje dílčí dohled, což odpovídá lékařským podkladům i závěrům sociálního šetření. Nic ovšem nenásvědčuje tomu, že by tento dohled představoval svou intenzitou závislost na pomoci jiné osoby ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona. Krom obecných námitek žalobkyně v žalobě konstatuje toliko to, že započatý menstruační cyklus vyžaduje zvýšenou míru dopomoci při výkonu tělesné hygieny, kterou není na patřičné úrovni schopna sama zvládat. Ani tato skutečnost však není s to závěry žalovaného vyvrátit. Aniž by soud zlehčoval počáteční obtíže při zvládání nové hygienické situace, nic nevypovídá o tom, že by žalobkyně neměla kompetenci do budoucna i tuto situaci v přijatelném standardu zvládnout.
31. Soud vzhledem k výše uvedenému dospěl závěru, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť posudková komise ani žalovaný se nevypořádali přesvědčivě se shora naznačenými pochybnostmi ohledně zvládání základní životní potřeby stravování, u které úřad práce shledal, že ji žalobkyně samostatně nezvládá. V dalším řízení bude třeba závěry posudkové komise v tomto směru doplnit.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaného váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné ovšem neuplatnila. Proto jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.